

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 266.820 van 28 mei 2026
in de zaak A. 238.471/VII-42.006**

In zake : de NV FLANDERS INVESTMENT COMPANY (FICO)
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Chartlotte Ponchaut en Florence Lobelle
kantoor houdend te 9000 Gent
Kasteellaan 141
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de DEPUTATIE VAN DE PROVINCIERAAD
VAN OOST-VLAANDEREN

Tussenkommende partij :

de VZW REGIONALE ACTIEGROEP LEEFMILIEU
DENDER EN SCHELDE (RALDES)
woonplaats kiezend te 9300 Aalst
Peter Benoitstraat 6

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 21 februari 2023, strekt tot de nietigverklaring van “het besluit van 24 november 2022 van de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen houdende inwilliging van het beroep aangetekend tegen het besluit van het college van burgemeester en schepenen van de stad Aalst van 20 februari 2017 houdende verlening van de vergunning aan de nv FICO voor het verder exploiteren van een inrichting voor ruiters-, draf- en mensport na verandering door wijziging en uitbreiding gelegen te 9300 Aalst, Affligemdreef, kadastraal gekend onder 4^e afdeling, sectie G, nrs. 168/g, 169/e en 171/e”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

De vzw RALDES heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 18 april 2023. De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Eerste auditeur Ronny Vercruyssen heeft op 29 december 2023 een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De tussenkomende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 12 maart 2026.

Staatsraad Frédéric Vanneste heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Stijn Vandamme, die *loco* advocaten Charlotte Ponchaut en Florence Lobelle verschijnt voor de verzoekende partij, Fabienne Vanderstraeten, die verschijnt voor de verwerende partij en Bart Thibau en Wouter Jacob, die verschijnen voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Ronny Vercruyssen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Het vernietigingsberoep is gericht tegen een beslissing die werd genomen na een vernietiging van de eerder genomen beslissing door de Raad van State.

3.2. In arrest nr. 253.854 van 24 mei 2022 worden de feiten als volgt weergegeven:

“3.1. Op 26 oktober 2016 dient de nv FICO een milieuvergunningsaanvraag in voor het verder exploiteren en uitbreiden van een inrichting voor ruiters-, draf- en mensport, gelegen aan de Affligemdreef/Zandberg te Aalst. Met de uitbreiding wordt specifiek het organiseren van wedstrijden en toernooien beoogd.

3.2. Bij besluit van 20 februari 2017 verleent het college van burgemeester en schepenen van de stad Aalst de gevraagde milieuvergunning.

3.3. Tegen deze beslissing worden twee bestuurlijke beroepen ingediend bij de deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen.

3.4. In het kader van de beroepsprocedure worden de volgende adviezen verleend:

a) de afdeling Milieuvergunningen (gunstig);

b) de provinciale stedenbouwkundig ambtenaar (gunstig);

c) de provinciale milieudeskundige - geluid (ongunstig, in een aanvullend advies gewijzigd naar gunstig);

d) de Provinciale Milieuvergunningscommissie (deels gunstig, deels voorwaardelijk gunstig).

3.5. Met het thans bestreden besluit van 27 juli 2017 verwerpt de deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen de ingediende beroepen en bevestigt zij de in eerste aanleg genomen vergunningsbeslissing, met toevoeging van een aantal bijzondere voorwaarden.”

Bij datzelfde arrest van 24 mei 2022 vernietigt de Raad van State de vergunningsbeslissing van 27 juli 2017 op grond van de volgende motieven:

“13. Uit de gegevens van de zaak blijkt dat de Provinciale Milieuvergunningscommissie, na het horen van een ‘vertegenwoordiging van de omwonenden’, op 20 juni 2017 een gunstig advies heeft verleend voor de jumpingactiviteiten ‘op voorwaarde dat tegen half juli een aanvullende geluidstudie wordt bezorgd waaruit blijkt dat de geluidsnormen gerespecteerd worden’ in welk geval ‘het Collegebesluit [kan] bevestigd worden’. Uit hetzelfde advies blijkt dat het advies van de provinciale geluidskundige ongunstig was omdat ‘[wordt] voorbijgegaan [...] aan een toetsing van de verschillende types geluiden aan de geluidsnormen geldig in natuurgebied’ en ‘er overschrijdingen zijn

van de stroomgroepen tijdens de nacht én de avondperiode' waardoor 'op basis van voorliggend aanvraagdossier geen enkele garantie [wordt] geboden op een exploitatie waarbij de geluidshinder voor de omgeving tot een aanvaardbaar niveau wordt beperkt'. In de schoot van de Provinciale Milieuvergunningscommissie werd eveneens een ongunstig advies uitgebracht door de provinciale milieudeskundige omdat 'op basis van voorliggend aanvraagdossier geen enkele garantie [wordt] geboden op een exploitatie waarbij de geluidshinder voor de omgeving tot een aanvaardbaar niveau wordt beperkt', 'gelet op de ligging, het terrein niet geschikt is om massa-evenementen te organiseren op een wijze zoals aangevraagd', 'vooral naar ontsluiting en mobiliteit de bestaande en omliggende wegenis niet aangepast is voor dergelijke grootschalige evenementen', 'het gebruik van een deel van het terrein als parking een nefaste invloed heeft op de plaatselijke biodiversiteit en in strijd is met de bepalingen van het decreet betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu', 'de geplande ingrepen onmiskenbaar sterke gevolgen hebben op de waarde van de ankerplaats in de directe, maar ook in de ruimere omgeving' en 'zelfs mits het naleven van de op te leggen milieuvergunningsvoorwaarden de kans op hinder voor mens en milieu niet tot een minimum kunnen worden beperkt'. Ten slotte geeft het advies van de Provinciale Milieuvergunningscommissie uitdrukking van de verklaringen van haar voorzitter dat '[w]e [nog niet] weten [...] of er aan de geluidsnormen zal worden voldaan' en het 'een ongelukkige locatie [blijft]'.

De door de Provinciale Milieuvergunningscommissie aangekondigde aanvullende geluidsstudie werd op 7 juli 2017 neergelegd. Vervolgens heeft de provinciale geluidsdeskundige op 13 juli 2017 een aanvullend advies opgesteld waarin wordt geconcludeerd dat, mits het opleggen van een aantal bijkomende bijzondere exploitatievoorwaarden, de geluidshinder tot een aanvaardbaar niveau kan worden beperkt. Het is op basis van de aanvullende geluidsstudie van 7 juli 2017 en het voorwaardelijk gunstig advies van de provinciale geluidsdeskundige van 13 juli 2017 dat de verwerende partij de bestreden vergunningsbeslissing heeft genomen.

14. Op geen enkel ogenblik heeft de verwerende partij de aanvullende geluidsstudie van 7 juli 2017 aan een tegensprekelijk debat onderworpen. Bijgevolg heeft zij als beroepsinstantie de milieuvergunningsaanvraag niet volledig heronderzocht rekening houdend met de uiteenlopende standpunten van alle belanghebbenden, maar is zij voor de beoordeling van de geluidshinderproblematiek enkel afgegaan op de inzichten van de vergunningsaanvrager en een lid van de Provinciale Milieuvergunningscommissie. Dergelijke eenzijdige aanpak is in de gegeven concrete omstandigheden manifest onzorgvuldig. Bovendien leidt dergelijke handelwijze tot een ongelijke behandeling van de indieners van het bestuurlijk beroep die elke mogelijkheid wordt ontzegd om de conclusies van de aanvullende studie inhoudelijk te betwisten, dan wel om voor de beroepsinstantie op te werpen dat de aanvullende studie niet in graad van beroep aan het aanvraagdossier kan worden toegevoegd.

15. Met de bestreden beslissing wordt in beroep uitspraak gedaan over een vóór de inwerkingtreding van het omgevingsvergunningsdecreet

ingediende milieuvergunningsaanvraag die met toepassing van de overgangsmaatregel van artikel 387, eerste lid, van hetzelfde decreet verder is afgehandeld volgens de bepalingen van het vroegere milieuvergunningsdecreet en zijn uitvoeringsbesluiten. Artikel 66 van het omgevingsvergunningsdecreet is bijgevolg niet van toepassing.
16. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.”

3.3. De beroepsprocedure wordt hervat en volgende adviezen worden ingewonnen:

- departement Leefmilieu, Natuur en Energie - afdeling Milieuvergunningen dienst Oost-Vlaanderen: geen advies;
- deskundige geluid (17 oktober 2022): gunstig;
- provinciale milieudeskundige (7 november 2022): ongunstig, waarbij onder meer gewezen wordt op het ontbreken van een passende beoordeling en een MER.

Met een aanvullende nota van 3 november 2022 doet de verzoekende partij afstand van de jumpingactiviteiten en wenst zij enkel een beperkte paardenhouderij te behouden, met uitbreiding van vier naar acht stalplaatsen voor paarden. Deze nota werd verder toegelicht op de zitting van de Provinciale Milieuvergunningscommissie van 8 november 2022.

De Provinciale Milieuvergunningscommissie adviseert op 8 november 2022 ongunstig.

3.4. Op 24 november 2022 neemt de deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen de beslissing waarbij zij het beroep inwilligt en de milieuvergunning, verleend door het college van burgemeester en schepenen van de stad Aalst, opheft. Dit is de thans bestreden beslissing. Dit besluit wordt betekend per aangetekend schrijven van 23 december 2022.

3.5. Op 22 december 2022 dient de verzoekende partij nog een bijkomende nota in na de stellingname van de Provinciale Milieuvergunningscommissie die negatief was ten aanzien van het gevraagde, waarbij de verzoekende partij blijkbaar zelfs de uitbreiding met vier paarden (tot acht paarden) laat vallen.

3.6. De overeenstemmende stedenbouwkundige vergunning wordt geweigerd door de verwerende partij op 29 oktober 2020, in navolging van een arrest van de Raad voor Vergunningsbetwistingen, wegens een onvolledige project-m.e.r.-screening.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ (hierna: motiveringswet), evenals van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het motiveringsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De milieuvergunningsaanvraag bestaat uit de dagelijkse activiteiten verbonden aan de exploitatie van de beperkte manege, enerzijds, en het sporadisch organiseren van ruitertornooien anderzijds. Dit zijn twee duidelijk afsplitsbare onderdelen van de vergunningsaanvraag. De verzoekende partij wijst erop dat een vergunning één en ondeelbaar is, behalve indien een onderdeel kan worden afgesplitst van de rest van de vergunning en de vergunningverlenende overheid dezelfde beslissing zou hebben genomen, ongeacht of het betrokken gedeelte al dan niet mede deel uitmaakte van de aanvraag. *In casu* is de organisatie van de ruitertornooien duidelijk af te splitsen van de dagelijkse uitbating van de manege. Om tegemoet te komen aan het vernietigingsarrest en de beroepsargumenten heeft de verzoekende partij in de loop van de vergunningsprocedure gedeeltelijk afstand gedaan van haar vergunningsaanvraag voor de jumpingactiviteiten in haar aanvullende nota van 3 november 2022, waarbij zij expliciet heeft vermeld welke rubrieken zij wenste te behouden en welke niet. Niets verzet zich tegen deze gedeeltelijke afstand van de aanvraag. Er kan dan ook geen twijfel bestaan omtrent het voorwerp van de vergunningsaanvraag. De verzoekende partij drong alleen nog aan op een bevestiging van de bestaande vergunde toestand. Dit wordt in de bestreden beslissing echter op kennelijk onredelijke wijze genegeerd, de jumpingactiviteiten

worden nog steeds bij de beoordeling van de aanvraag betrokken en de bestreden beslissing is grotendeels gebaseerd op deze verkeerde lezing van de aanvraag. De inhoudelijke beoordeling en weigering beperkt zich nagenoeg tot de vergunbaarheid van de jumpingactiviteiten. Een gedegen beoordeling of ook de uitbating van de beperkte manege op zich voor vergunning in aanmerking zou komen, ontbreekt volledig.

Als enige motivering waarom de gedeeltelijke afstand van de aanvraag niet zou kunnen worden aanvaard, stelt de verwerende partij: “Het voorliggende dossier is ook niet te remediëren door de aanvraag te beperken tot een paardenhouderij en afstand te doen van de jumpingactiviteiten. De nieuwe afgeslankte aanvraag kan niet aanvaard worden in deze procedure. Er is immers onduidelijkheid over de inhoud van de beperkte aanvraag (er zijn geen aangepaste plannen)”. De verwerende partij heeft met andere woorden alleen geweigerd rekening te houden met de gedeeltelijke afstand van de vergunningsaanvraag omdat er onduidelijkheid zou bestaan over de inhoud van de beperkte aanvraag, bij gebrek aan aangepaste plannen. Hieruit blijkt geen afdoende motivering, een gebrek aan zorgvuldige en redelijke houding en een gebrek aan pragmatisme. Er wordt uit het oog verloren dat de aanvraag alleen betrekking heeft op de exploitatie van ingedeelde inrichtingen, waarbij geen wijzigingen aan de stedenbouwkundige toestand worden beoogd. Uit de inhoud van de aanvullende nota van 3 november 2022 blijkt volgens de verzoekende partij duidelijk wat het voorwerp van de aanvraag behelsde, de bestending van de bestaande toestand en voor rubriek 9.4.3.a.1(2) “uiterst kleinschalig, een beperkte uitbreiding van 4 naar 8 paarden”. Verder in het verzoekschrift wordt verwezen naar een uitbreiding “met 8 paarden”. Het indienen van aangepaste plannen was hierbij niet vereist.

Met betrekking tot de vermeend gebrekkige project-m.e.r.-screeningsnota miskent de verwerende partij het werkelijke voorwerp van de vergunningsaanvraag, waarbij wordt verwezen naar de weigeringsbeslissing van de deputatie van 29 oktober 2020 omtrent de stedenbouwkundige vergunningsaanvraag voor de aanleg van toegangswegen, verhardingen en het aanpassen van buitenpistes op het betreffende terrein en het vernietigingsarrest van 3 december 2019 van de Raad voor Vergunningsbetwistingen. Deze vaststellingen

ECLI:BE:RVSCE:2026:ARR.266.820 VII-42.006-7/14

kunnen echter niet worden doorgetrokken naar de huidige milieuvergunningsprocedure. De aanleg van toegangswegen, verhardingen en het aanpassen van buitenpistes hebben immers geen uitstaans met de uitbating van de beperkte manege op zich. Deze activiteiten kunnen perfect worden uitgebaat zonder deze stedenbouwkundige handelingen, zoals al geruime tijd is gebeurd. Opnieuw laat de verwerende partij volkomen buiten beschouwing dat in feite alleen nog de bevestiging van de bestaande, en in het verleden vergunde, toestand wordt beoogd, met die nuance dat een uitbreiding van 4 paarden tot 8 paarden wordt beoogd.

Ook de opmerkingen omtrent het onderzoek van de effecten van stikstof op VEN/SBZ zijn kennelijk onredelijk. Minstens kon van een pragmatische overheid worden verwacht dat zij alleen de uitbreiding van 4 paarden tot 8 paarden weigerde, maar voor het overige de vergunning verleende.

Ten slotte miskent de verwerende partij het voorwerp van de milieuvergunningsaanvraag waar zij stelt dat een vergunning voor de stedenbouwkundige handelingen zou ontbreken. De aangevraagde rubrieken behelzen geen stedenbouwkundige handelingen. Elk van de rubrieken is eerder vergund op de nu aangevraagde locatie en behelst geen stedenbouwkundige wijzigingen of andere handelingen. Door te stellen dat een vergunning voor stedenbouwkundige handelingen ontbreekt en een globaal omgevingsvergunningsdossier aangevraagd moet worden, miskent de verwerende partij opnieuw het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoekende partij dat de verwerende partij heeft nagelaten het eigenlijke vergunningsvoorwerp te beoordelen. Dat de verwerende partij aangeeft dat een veranderend voorwerp een impact “kan” hebben op de plannen, is een bijzonder hypothetische benadering en toont volgens de verzoekende partij aan dat geen *in concreto* beoordeling werd doorgevoerd.

Tevens herhaalt de verzoekende partij dat de beperkte activiteiten kunnen worden uitgebaat zonder stedenbouwkundige handelingen. De

verwerende partij laat dit buiten beschouwing.

Ook de opmerkingen omtrent het onderzoek van de effecten van stikstof op VEN/SBZ zijn volgens de verzoekende partij kennelijk onredelijk. Hoewel het milieuvergunningsdecreet inderdaad niet voorziet in een wijzigingsprocedure, had de vergunningverlenende overheid de mogelijkheid om nieuwe stukken af te wachten, de vergunningscommissie uit te stellen en eventueel een nieuw openbaar onderzoek te organiseren. Met enige aandacht voor het voorwerp van de aanvraag had de verwerende partij perfect een addendum bij de reeds opgemaakte verscherpte natuurtoets/passende beoordeling kunnen afwachten. Minstens kan van een pragmatische overheid worden verwacht dat zij alleen de uitbreiding van vier paarden tot acht paarden zou weigeren.

6. In de laatste memorie voegt de verzoekende partij toe dat de aangevraagde rubrieken geen stedenbouwkundige handelingen behelzen. Er is ook duidelijk uiteengezet van welke rubrieken afstand werd gedaan en welke rubrieken nog werden aangevraagd.

Beoordeling

7. De artikelen 2 en 3 van de motiveringswet verplichten het bestuur in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de motiveringswet, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Bij het onderzoek naar het afdoende karakter van de formelemotiveringsplicht moet voorts rekening worden gehouden met het geheel van de formele motivering en niet met een of meerdere onderdelen van de motivering op zich. De motivering in haar geheel moet immers afdoende zijn.

8. De materiëlemotiveringsplicht houdt in dat iedere bestuurshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiëlemotiveringsplicht is de Raad van State niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van het bestuur. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het die correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot zijn besluit is kunnen komen. Voorts mag enkel met de formeel uitgedrukte motieven rekening worden gehouden.

Aan een overheidsonderzoek kleeft het vermoeden van wettigheid. Om de onwettigheid van de motieven van de beslissing van het bestuur aan te tonen, mag een verzoeker niet volstaan met het louter ontkennen of in vraag stellen van de feitelijke elementen waarop de beoordeling door het bestuur berust. Het is zaak van verzoeker om aanwijzingen te verschaffen die het vermoeden wettigen of aantonen dat de door het bestuur in aanmerking genomen gegevens niet juist zijn.

9. Krachtens het zorgvuldigheidsbeginsel moet elk bestuur zich gedragen zoals een voorzichtig en redelijk handelend bestuur, geplaatst in dezelfde omstandigheden. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt onder meer in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Het bestuur is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat het met kennis van zaken kan beslissen.

Het komt aan verzoeker toe om met concrete gegevens aannemelijk te maken dat de handelwijze van het bestuur niet doet blijken van het vereiste zorgvuldig handelen. Het formuleren door verzoeker van eigen aannames, veronderstellingen en kritieken zonder enig begin van bewijs, volstaat niet om aannemelijk te maken dat de bestreden beslissing op een onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen.

10. Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat het bestuur bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat het de hem toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een ander zorgvuldig handelend bestuur in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen. De Raad van State is in de uitoefening van zijn wettigheidstoezicht enkel bevoegd om, desgevraagd, na te gaan of het bestuur op grond van de juiste en correct beoordeelde feitelijke gegevens, in redelijkheid tot de bestreden beslissing is kunnen komen. Het komt de Raad van State evenwel niet toe zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van het bevoegde bestuur.

11. Het bestreden besluit overweegt onder meer:

- “- Het voorliggende dossier is ook niet te remediëren door de aanvraag te beperken tot een paardenhouderij en afstand te doen van de jumpingactiviteiten. De nieuwe afgeslankte aanvraag kan niet aanvaard worden in deze procedure. Er is immers onduidelijkheid over de inhoud van de beperktere aanvraag (er zijn geen aangepaste plannen).
- Het onderzoek naar de effecten van stikstof op VEN/SBZ moet nog gebeuren; dit moet in de vorm van een passende beoordeling/verscherpte [natuurtoets] worden toegevoegd aan het dossier; Dit is tevens het geval wanneer de jumping gerelateerde rubrieken niet meer aangevraagd zouden worden.
- Elke passende beoordeling moet onderworpen worden aan een openbaar onderzoek;
- In deze procedure kan (conform het milieuvergunningsdecreet) geen

openbaar onderzoek gevoerd worden, het milieuvergunningendecreet voorziet niet in de mogelijkheid om een wijzigingsverzoek in te dienen en een nieuw openbaar onderzoek te voeren;

- Er ontbreekt een vergunning voor de stedenbouwkundige handelingen. Het is aangewezen om een nieuwe omgevingsvergunningsaanvraag in te dienen waarin zowel de stedenbouwkundige handelingen als de ingedeelde inrichtingen en activiteiten worden opgenomen.”

12. Voor zover de verzoekende partij aanvoert dat geen rekening is gehouden met de inkrimping van de gevraagde milieuvergunning, mist het middel feitelijke grondslag. Er wordt expliciet gemotiveerd waarom “de afgeslankte aanvraag” en de “afstand [...] van de jumpingactiviteiten” niet aanvaard kunnen worden. Het loutere feit dat in het bestreden besluit ook wordt verwezen naar zaken die verband kunnen houden met het oorspronkelijke voorwerp van de milieuvergunningsaanvraag, doet hieraan geen afbreuk.

13. Waar de verzoekende partij aanvoert dat de motivering van het bestreden besluit niet afdoende, onzorgvuldig of onredelijk zou zijn, wordt eraan herinnerd dat de verzoekende partij de ondeugdelijkheid van alle decisieve weigeringsmotieven dient aan te tonen om de nietigverklaring van het bestreden besluit te verkrijgen.

Uit de in punt 11 geciteerde motivering blijkt dat het bestreden besluit meerdere decisieve motieven bevat voor de weigering.

De verzoekende partij toont niet aan dat ten onrechte wordt besloten dat de inhoud van de beperkte aanvraag onduidelijk is. Uit de door de verzoekende partij bijgebrachte stukken blijkt dat afwisselend sprake is van een kleine uitbreiding van het aantal vergunde paarden (van vier naar acht) dan weer van het bestendigen van de bestaande toestand (vier paarden). Zelfs in het verzoekschrift is nog sprake van onduidelijkheid, aangezien het verzoekschrift enerzijds verwijst naar een “uitbreiding met 8 paarden” en anderzijds naar een “uitbreiding van 4 paarden tot 8 paarden”. De verzoekende partij stelt ook dat het indienen van aangepaste plannen volgens haar niet vereist was omdat duidelijk uiteengezet is van welke rubrieken afstand wordt gedaan en welke rubrieken nog

worden aangevraagd. Daarmee is evenwel niet duidelijk óf en hoe de aangevraagde “kleinschalige” uitbreiding vermeld in de rubriek 9.4.3.a.1(2), gepland is.

De verzoekende partij betwist niet dat het onderzoek naar de effecten van stikstof op VEN/SBZ nog moet gebeuren in de vorm van een passende beoordeling/verscherpte natuurtoets na een openbaar onderzoek. Dat er volgens de verzoekende partij pragmatische oplossingen mogelijk zijn dan de weigering van de vergunning, verandert niets aan de deugdelijkheid van dit motief en maakt het niet onzorgvuldig of onredelijk.

De verzoekende partij toont gelet op het voorgaande niet aan dat het bestreden besluit niet steunt op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Het bestreden besluit bevat afdoende motieven die de beslissing redelijkerwijze kunnen schragen.

14. Het enige middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 200 euro en een bijdrage van 24 euro.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 150 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op achtentwintig mei tweeduizend zesentwintig, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Francis Van Nuffel,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Carlo Adams